

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 205/2021
28.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиља малолетних АА, ББ и ВВ, све из ..., које заступа законски заступник мајка ГГ из ..., против туженог ДД из ..., кога заступа пуномоћник Александар Трифуновић, адвокат из ..., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 бр. 308/20 од 26.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 бр. 308/20 од 26.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 бр. 308/20 од 26.08.2020. године, потврђена је првостепена пресуда Основног суда у Новом Саду П2 бр. 1054/2019 од 26.05.2020. године у делу којим је обавезан тужени да на име свог доприноса издржавању малолетних тужиља плаћа месечно по 7.000,00 динара, почев од 25.06.2019. године, па док за то постоје законски услови, па је у толико измењена пресуда истога суда П2 бр. 1774/2014 од 10.12.2014. године и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде у наведеном делу, тужени је преко пуномоћника из реда адвоката изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14) и одлучио да ревизија није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом туженог не указује се на постојање других битних повреда поступка.

Према утврђеним чињеницама, тужени је правоснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П2 бр. 1774/2014 од 10.12.2014. године, обавезан да доприноси издржавању малолетних тужила износом од по 5.000,00 динара. Од времена доношења наведене пресуде, обзиром на узраст, потребе малолетних тужила, као поверилаца издржавања, су се повећале. Утврђено је да потребе које се односе на трошкове исхране, одевања, хигијене, школовања и школских активности за малолетну АА (... разред) износе 8.350,00 динара, малолетну ББ (... разред) 7.630,00 динара и малолетну ВВ (... разред) 6.540,00 динара. Тужиле живе са мајком у изнајмљеном стану. Мајка сноси трошкове закупа стана, режијских трошкова, а има и трошкове на име исхране, одевања, телефона и одржавања хигијене, који су у укупном износу приближни приходима које остварује од запослења, дечијег додатка и доприноса другарице у плаћању комуналних трошкова. Тужени остварује зараду од 32.000,00 динара, здрав је и способан за рад и нема других обавеза издржавања. Станује са родитељима. На име становања, исхране, одржавања хигијене и кредита има укупне месечне трошкове око половине прихода које остварује.

На основу утврђених чињеница нижестепени судови су применом одредаба члана 154. став 1., члана 160. став 1. и 2., 161. став 1., члана 162. став 3. и члана 164. Породичног закона, делимично усвојили тужбени захтев и обавезали туженог да доприноси издржавању малолетних тужила износом од по 7.000,00 динара, односно укупно 21.000,00 динара, док су захтев преко досуђеног одбили као неоснован. Тужбени захтев је делом усвојен, јер су се у односу на претходно пресуђење (2014. године) потребе малолетних тужила природно повећале у складу са њиховим узрастом, а промениле су се и околности код туженог и мајке тужила, као дужника издржавања, у смислу да су обоје запослени и да мајка добија дечији додаток. У одсуству доказа да тужени није радно способан обавезали су га да повећаним износом у односу на претходно пресуђење доприноси издржавању тужила, док ће преостали део подмиривати мајка тужила обезбеђивањем стана и другом свакодневном бригом и негом.

Ревизијским наводима тужени указује на повреду одредбе члана 160. став 2. Породичног закона, јер је обавеза издржавања утврђена на износ који је у висини 70% његових редовних новчаних примања, па му, обзиром и на рату кредита, за сопствене потребе преостаје минималан износ. Стога је по мишљењу ревидента повређена и одредба члана 160. став 1. Закона која прописује да се висина издржавања одређује према могућностима дужника издржавања, као и одредба члана 162. став 3. Закона по којој висина издржавања треба да омогући детету најмање ниво стандарда какав ужива родитељ, дужник издржавања.

По оцени Врховног касационог суда ревизијски наводи нису основани. Родитељи имају право и дужност да издржавају дете под условима одређеним Породичним законом. Малолетно дете има право на издржавање од родитеља (члан 154. став 1. ПЗ). Родитељи су у обавези да дете издржавају подједнако, како родитељ коме је непосредно поверено вршење родитељског права, тако и родитељ који се непосредно не стара о детету, односно није му поверено непосредно вршење родитељског права. Издржавање се одређује према потребама деце и могућностима родитеља, дужника издржавања, при чему оне зависе од његових прихода, могућности

за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавеза да издржава друга лица, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања сагласно одредбама члана 160. став 1. и 3. Минимална сума издржавања представља суму коју као накнаду за храњеника, односно за лице на породичном смештају периодично утврђује Министарство надлежно за породичну заштиту у складу са Законом (око 27.000,00 динара). Појединачно досуђен износи издржавања малолетних тужиља су испод минималне суме.

Одредба члана 162. Породичног закона овлашћује повериоца издржавања да може по свом избору захтевати да висина издржавања буде одређена у фиксном месечном новчаном износу или у проценту од редовних месечних новчаних примања дужника издржавања. Само ако се висина издржавања одређена у проценту њена висина по правилу не може бити мања од 15%, нити већа од 50% редовних месечних новчаних примања дужника издржавања умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање. У конкретном случају висина издржавања није одређена у процентуалном већ у фиксном новчаном износу, па се досуђени износ процентуално не упоређује са редовним месечним примањима туженог.

Ако је поверилац издржавање дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања (члан 162. став 3. ПЗ). У циљу обезбеђивања потребних средстава за издржавање детета, родитељ, дужник издржавања је дужан да испољи и посебне напоре у стицању зараде. С обзиром на године старости туженог, висину прихода коју остварује из радног односа, његове стамбене прилике, као и да нема обавезу издржавања других лица, а посебно имајући у виду да је издржавање малолетне деце дужност родитеља, Врховни суд налази да је тужени дужан да обезбеди средства потребна за издржавање своје деце, па и на терет обима задовољења сопствених потреба.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одбио ревизије тужених као неосноване и одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија,
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић